

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/116/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112205840
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5112205840.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcu: Silverside, a.s., so sídlom Plynárenská 7/B, Bratislava-mestská časť Ružinov, IČO: 50 052 560, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovaným: 1/ Mgr. X. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. Q. XX, t.č. ÚVTOS Dubnica nad Váhom, Dukelská štvrť 941/10, Priečinok 21, 2/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XXX, J. R. K., 3/ C. D., nar. XX.XX.XXXX, A. C. XX, žalovaní 2/, 3/ zastúpení žalovaným 1/, o zaplatenie 27.381,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 13C/38/2012-788 z 20. 09. 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovaným 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.627,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.813,20 eur a 5.814,64 eur od 08.01.2012 až do zaplatenia s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu takéhoto plnenia povinnosť na plnenie ostatných, ako aj v nadväzujúcich výrokoch o nároku na náhradu trov konania, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo výroku, ktorým návrh na prerušenie konania zamietol, p o t v r d z u j e .

Vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, odvolaním nenapadnutom, ponecháva rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol (I.). Žalovaným v rade 1/, 2/ a 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.627,84 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.813,20 eur od 08.01.2012 do zaplatenia a zo sumy 5.814,64 eur od 08.01.2012 až do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu takéhoto plnenia povinnosť na plnenie ostatných (II.). Žalobu vo zvyšnej časti zamietol (III.). Ďalej rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (IV.) a súčasne Slovenskej republike priznal nárok na náhradu nákladov vzniknutých v rámci vykonaného dokazovania voči žalobcovi v rozsahu 50 % a voči žalovaným v rade 1/, 2/ a 3/ v rozsahu 50 % s tým, že o výške náhrady nákladov rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Vychádzal z toho, že pôvodne označený žalobca Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a žalovaní v rade 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli 16.03.2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0423639228 (1. úver), na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 350.000,- Sk, t. j. 11.617,87 eur ako spotrebný, bezúčelový úver s premenlivou úrokovou sadzbou 10 % ročne v deň uzavretia zmluvy. Súčasne 16.03.2006 bola uzavretá Dohoda o ručení, ktorej veriteľom bola Slovenská sporiteľňa, a.s. a ručiteľ žalovaný 3/, ktorý sa zaviazal, že uspokojí pohľadávky veriteľa v prípade, že pohľadávku veriteľovi riadne a včas neuhradí dlžník,

a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkov. Následne pôvodne označený žalobca ako veriteľ a žalovaní v rade 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli 20.10.2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0423843093 (2. úver), na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 300.000,- Sk, t. j. 9.958,18 eur ako spotrebný, bezúčelový úver s premenlivou úrokovou sadzbou 12 % ročne v deň uzavretia zmluvy. Súčasne 20.10.2006 bola uzavretá Dohoda o ručení, ktorej veriteľom bola Slovenská sporiteľňa, a.s. a ručiteľ žalovaný 3/, ktorý sa zaviazal uspokojiť pohľadávky veriteľa v prípade, že ich dlžník neuhradí riadne a včas, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkov. Mal za to, že medzi stranami došlo k uzavretiu platných zmlúv o úvere, ktoré sa spravujú ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka v spojení so zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a že dané zmluvy sú spotrebiteľské. Aj keď vzhľadom na dátum ich uzavretia nemožno aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v platnom znení o neprijateľných zmluvných podmienkach a vo vzťahu ku nim o čiastočnej neplatnosti zmlúv, ustanovenia ohľadne určenia RPMN, úrokovej sadzby, ktorú veriteľ jednostranne stanovil ako premenlivú, poplatkov za poskytnutie úveru, za správu úveru, aj vzhľadom na ich výšku posúdil ako zmluvné dojednania v rozpore s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 3 ods. 1 OZ a ako také za neplatné, ktoré však nespôsobujú neplatnosť celej zmluvy, z ktorého dôvodu nevykonal ani ďalšie dokazovanie navrhované žalovanými z dôvodu namietania znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. Žalovaní zároveň tvrdili, že žalobcovi splatili 1. úver vo výške 5.804,67 eur a 2. úver vo výške 4.143,54 eur a uviedli, že pokiaľ súd žalobu nezamietne, žalobca má nárok len na zaplatenie zvyšnej dlžnej sumy z poskytnutých úverov, t. j. z 1. úveru 5.813,20 eur (11.617,87 eur - 5.804,67 eur) a z 2. úveru 5.814,64 eur (9.958,18 eur - 4.143,54 eur). Uvedené žalobca nerozporoval, nenamietal, v konaní bol následne nečinný. Po čiastočnom späťvzati požadoval zaplatenie 12.172,45 eur, pričom danú sumu nešpecifikoval tak, aby bol zrejme, aká suma zodpovedá pre 1. úver a aká zodpovedá pre 2. úver. Nepredložil výpočet žalovanej istiny, avšak žalovaný 1/ vo svojom písomnom podaní riadne uviedol, v akom rozsahu bol úver splatený, teda v akej výške žalovaní uhradili úvery, čo nebolo namietané žiadnou stranou konania, a preto považoval medzi stranami za nesporné (§ 151 CSP), pričom vychádzal aj z predložených listín, ktoré preukazujú splácanie úveru žalovanými. Pokiaľ žalovaní navrhovali, aby žalobu odmietol, pretože žalobca nedoplnil rozhodujúce skutočnosti, mal za to, že uvedené nie je prekážkou pre pokračovanie v konaní, pretože žalobca jasne vymedzil čo je predmetom konania a z akého dôvodu. Námitku premlčania vznesenú zo strany žalovaných považoval za neopodstatnenú, nakoľko žalobca si uplatnil svoj nárok v premlčacej lehote, keďže zmluvy považoval vo svojom základe za platné. Aj keď ich ustanovenia, ktoré namietali žalovaní, neplatnými sú, nespôsobujú neplatnosť celej zmluvy o úvere 1, 2, a preto sa nejedná o bezdôvodné obohatenie žalovaných na úkor žalobcu. Preto nie je možné posudzovať premlčanie podľa ustanovenia § 107 OZ, ale podľa § 101 OZ, keď žalobca si svoje nároky uplatnil po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodov neplnenia si povinností zo strany žalovaných v zákonom stanovenej 3-ročnej lehote žalobou dňa 20.02.2012. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu posúdil, že postúpenie pohľadávky naňho z pôvodného veriteľa nie je vylúčené a ani dojednanie o možnosti postúpenia neposúdil za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ust. § 53 ods. 4 písm. b/ OZ, nakoľko pre to nezistil žiadny dôvod. Ďalej mal za to, že nemožno skúmať splatnosť zmluvy o postúpení v konaní, v ktorom táto nie je predmetom konania a subjekt, ktorý pohľadávku postúpil, stranou konania, keďže nemožno posudzovať platnosť postúpenia bez účasti zmluvných strán. Vzhľadom na uvedené zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi z 1. úveru 5.813,20 eur a 2. úveru 5.814,64 eur, teda spolu 11.627,84 eur. Nestotožnil sa pritom s námietkou žalovaného 1/, že nejde o solidárny záväzok, nakoľko žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú dlžníkmi a žalovaný 3/ je v postavení ručiteľa, preto ich zaviazal na zaplatenie tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť na plnenie ostatných. Keďže žalovaní danú sumu nesplatili riadne a včas, priznal žalobcovi aj úroky z omeškania z uvedených súm od 08.01.2012, nakoľko listom zo dňa 12.12.2011 boli písomne vyzvaní na splatenie úveru (vyhlásenie mimoriadnej splatnosti oboch úverov), a to v lehote do 10 dní od prevzatia daných výziev, ktoré im boli doručené 28.12.2011. Vzhľadom k tomu, že priznal iba istinu vo výške 11.627,84 eur (žalobca sa pritom domáhal zaplatenia 12.172,45 eur) a priznal úroky z omeškania od 08.01.2012 (žalobca sa domáhal úrokov z omeškania od 20.12.2011), vo zvyšnej časti žalobu zamietol, čo sa týka nepriznanej istiny, ale aj úrokov z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa čl. 4, ustanovenia § 255 ods. 1, § 256 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol analogicky v celku aj pre konanie, ktoré bolo zastavené (žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia 27.381,39 eur s úrokmi z omeškania), aj pre zvyšnú časť žaloby, ktorá zostala predmetom konania. Posúdil, že zastavenie konania bolo procesne zavinené žalobcom, ktorý po späťvzatiach trval už len na zaplatení 12.172,45 eur, teda v zastavenej časti v sume 15.208,94 eur (27.381,39 eur - 12.172,45 eur) bol žalobca neúspešný. Z uplatnenej sumy 12.172,45 eur priznal iba 11.627,84 eur a úroky z omeškania od 08.01.2012, teda v časti sumy 11.627,84 eur bol úspešný žalobca a v časti sumy 547,61 eur žalovaní,

teda celkovo žalobca bol neúspešný v sume 15.756,55 eur s príslušenstvom, preto žiadnej zo strán vzhľadom na celkový pomer úspechu a neúspechu v konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal. Keďže v konaní vznikli aj trovy štátu v dôsledku vzniku nákladov spojených s vykonaným dokazovaním, vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu rozhodol, že štátu priznal voči stranám nárok po 50 %. Návrh žalovaných na prerušenie konania podľa ust. § 162 CSP dovtedy, kým ESD poskytne výklad klauzuly podľa odseku 1 písm. p/ prílohy Smernice Rady 93/13/EHS, nakoľko ide o nezhodu medzi anglickým, francúzskym a nemeckým znením so slovenským znením, zamietol, nakoľko dôvod prerušenia nezistil, keďže nepreukázali podanie podnetu ESD, preklad klauzuly, z ktorej by vyplývala tvrdená nezhoda, ani jej špecifikáciu.

2. Proti výrokom uvedeného rozsudku, okrem výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h), § 365 ods. 2 CSP a žiadali ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mali za to, že žaloba mala byť podľa ustanovenia § 129 ods. 3 CSP po jej čiastočnom späťvzatí odmietnutá, nakoľko žalobca nereagoval na uznesenie súdu z 28.04.2017, ktorým bol vyzvaný, aby jednoznačne špecifikoval, z čoho pozostáva žalovaná suma 12.172,45 eur s príslušenstvom, pretože si ju uplatňoval z titulu dvoch úverov, t. j. mal uviesť, či si uplatňuje nároky z 1. alebo 2. úveru, alebo z oboch a v akom pomere, keďže pri objektívnej kumulácii dvoch nárokov so samostatným skutkovým základom za predmet konania nemožno považovať iba žalobný návrh, ale aj jeho skutkové odôvodnenie, z ktorého dôvodu žaloba bola neurčitá, pričom je ich právo vedieť, čo tvorí predmet konania, aby mohli zvoliť procesnú obranu. Predmet civilného sporu pritom neurčuje súd, ktorý sám „vymedzil“ predmet žaloby, ale žalobca, čím súd porušil princíp rovnosti strán a kontradiktórnosti konania, čo malo priamy dopad aj na priznanie nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v spore, ako aj povinnosti zaplatiť trovy dokazovania štátu. Ďalej namietali nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý do konania vstúpil po pripustení zmeny na strane pôvodného žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. uznesením z 28.06.2017 po zmluvnom postúpení pohľadávky, ktoré považovali za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. b) OZ, keďže k nemu došlo bez ich súhlasu a odstupujúceho žalobcu sa nedotkne judikovanie neprimeraných zmluvných podmienok, čím sa pôvodný žalobca vyhol zodpovednosti a zákazu používania judikovaných nekalých nepoctivých zmluvných podmienok, čím sa obchádza ustanovenie § 53a OZ, a preto je tiež neplatné. Táto zmluvná podmienka súčasne spôsobuje hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán (§ 53 ods. 1 OZ), lebo výrazným spôsobom obmedzuje oprávnenie spotrebiteľa nakladať s pohľadávkou, ktorá mu môže potenciálne vzniknúť proti veriteľovi a nestanovuje žiadne podmienky, za ktorých možno súhlas odoprieť, pričom rozhodnutie je ponechané na vôľu veriteľa (čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok), ktoré skutočnosti súd nesprávne právne posúdil a riadne neodôvodnil. Pokiaľ súd napriek ich návrhu zabezpečiť zmluvu o postúpení pohľadávok (vrátane príloh), ktorá je užho zaregistrovaná a vykonať ňou dôkaz, nevyhovelo, žalobca svoju aktívnu legitímáciu nepreukázal, keď navyše bola podpísaná len jednou oprávnenou osobou postupcu namiesto, podľa Obchodného registra vyžadovaných dvoch osôb (rovnako pri návrhu na pripustenie zmeny na strane žalobcu), a preto je neplatná (§ 53 ods. 4 písm. b) OZ, § 39 OZ, keďže obchádza zákon), čím sa súd nezaoberal, napriek čomu vydal uznesenie o pripustení zmeny na strane žalobcu. Neobstojí ani tvrdenie súdu, že nemohol skúmať platnosť zmluvy o postúpení, ktorá nie je predmetom konania a postupca strana sporu, keďže žaloba na plnenie konzumuje aj určovací žalobný návrh, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, pričom táto otázka sa posudzuje ako prejudiciálna. Že postúpenie pohľadávky bez súhlasu (dodatčného) spotrebiteľa je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, vyplýva aj zo Smernice Rady 92/13/EHS a jej príloh vzhľadom na jej nepriamy účinok, kedy je vnútroštátne právo potrebné aplikovať v súlade s jej ustanoveniami. Súd tým, že na zmluvu o postúpení ex offo neprihliadol ako na absolútne neplatný právny úkon, založil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Ich záväzok bol nesprávne posúdený ako pasívne solidárny, pretože medzi žalovaným 1/ a 2/ ide o záväzok delený v podieloch po 50 % (keďže podiely neboli dohodnuté). Na úverové zmluvy sa nevzťahuje ustanovenie § 293 ObchZ, ktoré v pochybnostiach pasívnu solidaritu predpokladá, ale ust. § 511 ods. 1 OZ, podľa ktorého nie je pravidlom a jej vznik je podmienený ustanovením právneho predpisu, rozhodnutím súdu, dohodou účastníkov alebo povahou plnenia. Vylúčená je aj aplikácia ust. § 145 ods. 2 OZ, keďže sa nejedná o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí, ktoré sú vymedzené v § 143 OZ. Dojednanie čl. 14 časť D obchodných podmienok, že spoludlžníci sú zaviazaní z úverových zmlúv spoločne a nerozdielne, je neplatné, keďže v nich môžu byť upravené len vedľajšie dojednania, resp. technického charakteru (§ 53 ods. 1 OZ), a preto by museli byť súčasťou zmlúv, ktorými skutočnosťami sa súd nezaoberal, napriek tomu, že ich žalovaná 2/ uviedla vo svojom podaní z 21. 10. 2016, pričom ak by sa tak aj stalo, bolo by ich potrebné posúdiť ako neprijateľné

zmluvné podmienky, prípadne ako právne úkony v rozpore s dobrými mravmi. V spise (č.l. 35) sa nenachádza dôkaz o uzavretí dohody o ručení z 20. 10. 2006 medzi pôvodným žalobcom a žalovaným 3/ ako ručiteľom, ktorá je neplatná, keďže neobsahuje jeho podpis. Vzhľadom na uvedené mala byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu a žalovaným priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, keď aj za súčasného stavu je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania nesprávne, keďže pomer úspechu žalobcu bol 42 % a pomer ich úspechu 58 %, čiže čistý úspech žalovaných bol 16 %, v ktorom rozsahu mal byť priznaný aj nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Eventuálne mal byť dlh dlžníkov určený ako delený záväzok, preto by pomer úspechu žalovaných 1/, 2/ mal byť rozdelený po 8 % na každého a voči žalovanému 3/ mal byť eventuálne priznaný len nárok z prvého úveru, teda úspech žalobcu bol 21 % a úspech žalovaného 3/ 79 %, t. j. čistý úspech žalovaného bol 58 %, v ktorom rozsahu mu mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Nesprávny je aj výrok, ktorým súd priznal štátu voči nim nárok na náhradu nákladov zistených v rámci vykonaného dokazovania v rozsahu 50 %, keďže žalobný návrh žalobcu mal byť v celom rozsahu zamietnutý a jemu uložená povinnosť zaplatiť tento nárok v rozsahu 100 %. Aj v prípade, že by rozhodnutie vo veci bolo správne, poukázali na to, že od začiatku namietali správnosť uplatňovanej istiny, keďže žalobca nesprávne účtoval zmluvné úroky, poplatky za vedenie účtu, poplatky za upomienky, kapitalizáciu úrokov a poplatkov, anaticizmus, a preto je plne zodpovedný za trovy dokazovania znalcom. Súd nakoniec priznal žalobcovi len „čistú“ istinu, t. j. sumu poskytnutých úverov. Znalecké dokazovanie zapríčinil žalobca. Žalobca zavinil uskutočnenie znaleckého posudku, keďže ani po späťvzati návrhu nešpecifikoval, vo vzťahu ku ktorému z úverov zobral žalobu späť, a preto bolo nadbytočné ho robiť. Na vine je aj súd, ktorý pripustil zmenu návrhu bez toho, aby žalobca vymedzil predmet sporu a následne nevyriešil otázku určítosti žaloby a znalecký posudok nepoužil ako dôkaz, keďže úvery boli súdom posúdené ako bezpoplatkové a bezúročné a účelom posudku bolo ustáliť výšky splatených častí úverov z dôvodu nimi namietaných úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a pod. Ďalej žalovaní poukázali na nesúlad slovenského znenia Smernice Rady 93/13/EHS a jej písmena p/ prílohy, ktoré je odlišné s anglickým vyjadrením podmienky, ktoré vyžaduje dodatočný súhlas spotrebiteľa s postúpením pohľadávky, pričom slovenské znenie vyžaduje len súhlas, keď slovenský zákonodarca sa držal len tohto znenia a ust. § 53 ods. 4 písm. d/ OZ neoperuje s pojmom súhlas dodatočný, čo potom znamená, že ustanovenie bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok nepostačuje na legitímnosť cesie a ďalej ho už nie je potrebné skúmať cez inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak však platí slovenské znenie Smernice je bod 19.16 potrebné skúmať cez prizmu ustanovení o neprijateľných zmluvných podmienkach, t.j. či ho možno považovať za súhlas podľa ust. § 53 ods. 4 písm. d/ OZ ako aj v zmysle písm. p/ prílohy Smernice Rady 93/13/EHS, ktorú divergenciu môže vyriešiť iba Súdny dvor EÚ v konaní o predbežnej otázke.

Žalovaní vo svojom doplnení odvolania doručenom v zákonom stanovenej lehote ďalej uviedli, že z objektívneho hľadiska nie je možné udržať platnosť zmlúv ako celku, keďže vadami trpia takmer všetky časti (články) zmlúv. Poukázali na to, že ku dňu vydania rozsudku si pôvodný žalobca uplatnil nároky tak, že by mu zaplatili istinu s riadnymi úrokmi vo výške 49 884,- eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 25 860,16 eur vo výške 9 % ročne. Z jednotlivých klauzúl úverových zmlúv nie je možné určiť, aká bola vlastne skutočná výška splátok, úrokov, poplatkov, sankcií, pričom zákonným požiadavkám nezodpovedá ani prvotné určenie výšky mesačnej anuitnej splátky, či výšky mesačnej percentuálnej miery nákladov. Výrok rozsudku vo veci samej (priznaná istina) pritom zodpovedá výške bezdôvodného obohatenia. Mali za to, že úverové zmluvy sú neplatné právne úkony od počiatku, a preto je dôvodná námietka premlčania, keďže trojročná objektívna lehota uplynula u obidvoch úverov, keďže u úveru č. 1 boli peňažné prostriedky poskytnuté 16. 03. 2006 a objektívna premlčacia lehota uplynula 16. 03. 2009. Pri zmluve o úvere č. 2 boli peňažné prostriedky poskytnuté 20. 10. 2006 a objektívna premlčacia lehota uplynula 20. 10. 2009. Keďže žaloba bola podaná 20. 02. 2012, obidva nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčali a bolo ich potrebné zamietnuť v celom rozsahu, keď len takýto postup súdu možno označiť za účinný a odradzujúci v zmysle čl. 4 ods. 3 zmluvy o fungovaní EÚ. Ďalej poukázali na to, že žaloba nebola podaná splnomocneným zástupcom, ale ním splnomocneným substitútom na základe substitučného splnomocnenia z 02. 01. 2012, teda skôr, než pôvodný žalobca Slovenská sporiteľňa, a.s. vystavila plnomocenstvo splnomocnencovi dňa 10. 01. 2012, ktoré bolo presne konkretizované, že sa jedná o zastupovanie vo veci predmetných úverových zmlúv proti žalovaným na rozdiel od substitučného plnomocnenstva, z ktorého nie je zrejmé, k akému predmetu sa vzťahuje, a preto je pre jeho neurčitosť neplatné. Neplatné je aj plnomocenstvo udelené pôvodným žalobcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. splnomocnencovi vzhľadom k tomu, že ho udelili neoprávnené osoby, keďže ho podpísali dvaja zamestnanci žalobcu poverení pri podnikaní spoločnosti určitou činnosťou, pričom za právnickú osobu môže pred súdom konať len štatutárny orgán, resp. ním na tento úkon splnomocnená osoba. Skutočnosť, že žalobca nepredložil do spisu doklad preukazujúci

oprávnenie zamestnancov, namietal žalovaný 1/ už 12. 09. 2014. Vzhľadom na uvedené žaloba nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred súdom, preto nespôsobilá ani spočívajúce premlčacej lehoty podľa ust. § 112 OZ aj v prípade, keby boli zmluvy o úveroch platnými právnymi úkonmi, preto všeobecná trojročná premlčacia lehota na podanie žaloby uplynula po 3 rokoch od určenia mimoriadnej splatnosti úverov, t. j. 28. 12. 2014. Vzhľadom na uvedené nie je možné použiť ani výzvu na odstránenie vady konania, lebo žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, čím bol naplnený odvolací dôvod aj podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP.

V ďalšom doplnení odvolania podanom žalovanými taktiež v zákonom stanovenej lehote ďalej uviedli, že zmluva o postúpení pohľadávky z 10. 03. 2017 v časti sa ich týkajúcej je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ, nakoľko ním pôvodný žalobca a žalobca obchádzal ust. § 298 CSP a § 53a OZ, ktorými bol transponovaný čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, z ktorého dôvodu ak súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky ako platnú a pripustil aktívnu legitímáciu žalobcu, vec nesprávne právne posúdil.

Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote samostatné odvolanie aj žalovaná 2/ s obsahom totožným so spoločným odvolaním žalovaných 1/ až 3/.

Následným podaním žalovaný 1/ oznámil, že uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 9OdK/300/2018-24 z 19. 12. 2018, ktoré pripojil, bol na žalovaného 3/ vyhlásený konkurz, z ktorého dôvodu navrhol voči nemu konanie zastaviť.

Súčasne žalovaní navrhli odvolaciemu súdu, aby podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP prerušil konanie a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EU podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, pričom otázka by mala znieť: „možno ust. písm. d/ prílohy smernice Rady 93/13/EHS vykladať tak, že na platnosť prevodu práv a povinností predajcu alebo dodávateľa vyplývajúcej zo zmluvy v prípade, že to vedie k obmedzeniu záruk spotrebiteľa, sa využije dodatočný súhlas spotrebiteľa, t. j. súhlas získaný až po uzavretí spotrebiteľskej zmluvy. Druhou otázkou je, či možno toto ustanovenie vykladať tak, že klauzula spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou už vtedy, ak by prevodom pohľadávky (práv a povinností) došlo k negatívnemu vplyvu na postavenie spotrebiteľa alebo iba vtedy, ak by došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.“

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podaných odvolaniach (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) v odvolaním napadnutej časti, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným zaplatiť žalobcovi priznanú istinu, včetně príslušných úrokov z omeškania s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu takéhoto plnenia povinnosti na plnenie ostatných, ako aj v nadväzujúcich výrokoch o nároku na náhradu trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, odvolaním nenapadnutom, ponechal rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým návrh na prerušenie konania zamietol, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší aj ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Povinnosťou žalobcu je v žalobe svoj žalobný návrh riadne špecifikovať, individualizovať a konkretizovať, keďže predmet sporu zásadne neurčuje súd, ale žalobca ako tzv. dominus litis, čo vyplýva z dispozičného princípu sporového konania, podľa ktorého žalobca disponuje konaním a jeho predmetom. Žalobný nárok, ktorým sa individualizuje predmet konania, sa pritom skladá z dvoch zložiek, z ktorých prvou je pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového deja), z ktorých žalobca vyvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva. Jedná sa o jeho základnú povinnosť, t.j. povinnosť tvrdenia, ktorej neunesenie vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v spore, ktorého následkom je strata sporu, pričom ak súd zistí porušenie povinnosti tvrdenia, je povinný k tejto skutočnosti prihladiť, ako to vyplýva z ust. § 191 ods. 2 veta za bodkočiarkou CSP, podľa ktorého

súd starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Druhou zložkou žalobného nároku je jasný, určitý žalobný návrh označovaný aj ako petit žaloby, ktorý predstavuje konkretizáciu toho, čo žalobca požaduje. Žalobný návrh môže mať povahu buď jednoduchého alebo zloženého petitu, pričom o zloženom petite hovoríme v prípadoch objektívnej kumulácie, t.j. v situácii, keď sa v žalobe uplatní viac nárokov v jednom spoločnom petite, tak ako v tomto spore, keďže pôvodný žalobca si v ňom proti žalovaným uplatnil dva samostatné nároky vyplývajúce z dvoch rozdielnych úverových zmlúv.

Pôvodný žalobca sa domáhal zaplata 27.381,39 eur a úroku z omeškania z dvoch úverových zmlúv uzavretých 16.03.2006 č. 0423639228 a 20.10.2006 č. 0423843093 s presným vyčíslením istiny, riadnych úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov u každej z nich (u prvej istiny 13.063,57 eur, riadnych úrokov 88,89 eur, úrokov z omeškania 742,59 eur, poplatkov 5,98 eur; u druhej istiny 12.613,04 eur, riadnych úrokov 94,68 eur, úrokov z omeškania 766,66 eur, poplatkov 5,98 eur), pričom po čiastočnom zastavení konania po čiastočnom späťvzátí žaloby z jeho strany sa domáhal už len zaplata 12.172,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej sumy od 25.11. do zaplata. Napriek výzve súdu, aby pôvodný žalobca jednoznačne špecifikoval žalovanú sumu, t.j. z čoho konkrétne pozostáva 12.172,45 eur s príslušenstvom, nakoľko si ju uplatňuje spolu z titulu dvoch úverov a je potrebné konkrétne špecifikovať zostatok dlžnej sumy s príslušenstvom z titulu prvého úveru a zostatok dlžnej sumy z titulu druhého úveru s príslušenstvom, keďže obligatórnou náležitosťou žaloby je aj úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, tak neučinil. Na základe výzvy súdu tak neučinil ani terajší žalobca po pripustení jeho vstupu do konania na miesto pôvodného žalobcu.

Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní z uvedeného nevychádzal a nevysporiadal sa ani s námietkami žalovaných, že k podaniu žaloby došlo na to neoprávneným splnomocnencom, resp. substitučným splnomocnencom a v tej súvislosti ani so vznesenou námietkou premlčania nárokov žalobcov, ako ani s neplatnosťou ručiteľskej dohody žalovaného 3/ vo vzťahu k druhej úverovej zmluve, keďže napriek obligatórnej písomnej forme nie je ním podpísaná, keď súčasne sa vysporiada aj s tým, že na žalovaného 3/ bol vyhlásený konkurz.

Vo vzťahu k námietke žalovaných o neplatnosti postúpenia pohľadávky krajský súd uvádza, že dlžník vo všeobecnosti nemá v spore, v ktorom je proti nemu uplatnený nárok postupníka na zaplata postúpenej pohľadávky, námietku, že zmluva o postúpení o pohľadávky je neplatná, pretože oznámenie postupcu dlžníkovi o tom, že došlo k postúpeniu (tzv. notifikácia) je skutočnosťou, na ktorú hmotné právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi. Oznámením o postúpení pohľadávky postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie a berie na seba riziko, že aj v prípade neplatnosti zmluvy splní dlžník tretej osobe dlh s účinkami aj pre postupcu. Preto, ak podľa hmotného práva nie je pre určenie osoby, ktorá je v dôsledku postúpenia pohľadávky a následnej notifikácie veriteľa dlžníkovi oprávnená prijať plnenie s účinkami splnenia dlhu rozhodujúce, či bola zmluva o postúpení platná, potom táto okolnosť nemôže byť významná ani v tomto súdnom konaní. Námietka neplatnosti zmluvy o postúpení tak s výnimkou prípadov uvedených v ust. § 525 OZ dlžníkovi voči postupníkovi neprislúcha. Otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, možno preto riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom, z ktorého dôvodu ani nemusí postupca preukázať dlžníkovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky (§ 526 ods. 2 OZ).

Vychádzajúc z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovaných, či už v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho konania, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil vo výroku, ktorým uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi priznanú sumu spolu s priznanými úrokmi z omeškania s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu takéhoto plnenia povinnosť na plnenie ostatných a v nadväzujúcich výrokoch o nároku na náhradu trov konania, keďže svojím nesprávnym postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nevykonali navrhované dôkazy, ktorý nedostatok nemožno napraviť, ani navrhované dôkazy doplniť vzhľadom na dvojinstančnosť súdneho konania pred odvolacím súdom. Vec mu vrátil na ďalšie konanie, v rámci ktorého vykoná dokazovanie v uvedenom smere a vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo odpovede na všetky relevantné námietky žalovaných vznesené či už v prvostupňovom, resp. odvolacom konaní a bolo tak preskúmateľné.

7. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým návrh žalovaných na prerušenie konania ako vecne správny potvrdil, aj keď nie z celkom totožných dôvodov. Odvolací súd uvádza, že prejudiciálne konanie je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť súdom členských štátov prostriedok na zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovania tohto práva v rámci Európskej únie (článok 19 ods. 3 písm. b/ Zmluvy o Európskej únii a článok 267 Zmluvy o

fungovaní Európskej únie). Úlohou Súdneho dvora EÚ v rámci prejudiciálneho konania je poskytnúť výklad práva Európskej únie a nie uplatňovať toto právo na skutkový stav, ktorý vyplýva z konania vo veci samej. V súlade so znením článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má každý dotknutý súd právo obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, týkajúceho sa výkladu normy práva Európskej únie, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie sporu, o ktorom koná. Žalovaní pritom poukázali na nesúlad slovenského znenia Smernice Rady 93/13/EHS a jej písmena p/ Prílohy, ktoré je odlišné s anglickým, ktoré vyžaduje dodatočný súhlas spotrebiteľa s postúpením pohľadávky, pričom slovenské znenie vyžaduje len súhlas a v ust. § 53 ods. 4 písm. b/ OZ neoperuje s pojmom dodatočný súhlas. Z ustanovenia citovaného paragrafu pritom vyplýva, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj ustanovenia, ktoré dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Žalovaní pritom ani len netvrdili, že by prevodom pohľadávky došlo k zhoršeniu vymožitelnosti ich pohľadávky a ani akej, resp. jej zabezpečenia, a preto podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania a následné prerušenie konania nie je na rozhodnutie sporu potrebné, vzhľadom k čomu odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku ako vecne správne potvrdil a z rovnakých dôvodov zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ za účelom podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ.

8. Toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).